

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 118.250 van 11 april 2003
in de zaak A. 135.194/VII-29.457**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M.-C. WARLOP,
 kantoor houdende te 1200 BRUSSEL,
 Slegerslaan 167

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Libanese-Palestijnse nationaliteit, op 9 april 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 april 2003 houdende weigering van in overwegingname van een vluchtelingenverklaring, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 april 2003;

Gelet op de beschikking van 10 april 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 10 april 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die, loco advocaat M.-C. WARLOP, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt
kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 10 november 2002 en
verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 22 november 2002 werd haar asielprocedure beëindigd door een
beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij een
bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen;

1.3. Op 21 maart 2003 verklaarde de verzoekende partij zich opnieuw
vluchteling, zonder dat zij het grondgebied had verlaten;

1.4. Op 3 april 2003 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing
houdende weigering tot in overwegingneming van de vluchtelingenverklaring. Deze
beslissing luidt letterlijk als volgt :

"(...)

Overwegende dat de betrokkene op 10/11/2002 in België een eerste asielaanvraag
indiende, die op 22/11/2002 door het CGVS met een bevestigende beslissing van
weigering van verblijf werd afgesloten;

Overwegende dat betrokkene na het betekenen van deze bevestigende beslissing
van weigering van verblijf niet terugkeerde naar zijn land van herkomst;

Overwegende dat een tweede asielaanvraag pas in overweging kan worden
genomen als aan twee voorwaarden wordt voldaan. Ten eerste dient de betrokkene
nieuwe gegevens aan te brengen: gegevens, die betrekking hebben op feiten of
situaties, die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure,
waarin de betrokkene die had kunnen aanbrengen; ten tweede moeten die nieuwe
gegevens ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging, zoals
omschreven door de Conventie van Genève, bevatten;

Overwegende dat de broer van betrokkene zou hebben gemeld dat hij nog steeds
gezocht zou zijn, maar dit element doet geen afbreuk aan de bevestigende beslissing
van het CGVS.

Overwegende dat de door de betrokkene ter ondersteuning van zijn tweede
asielaanvraag aangebrachte elementen geen nieuwe inzichten verlenen betreffende het
asielrelaas van de betrokkene en niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging.

En in beschouwing nemende dat de betrokkene geen nieuwe elementen aanhaalde
die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste
fase van de vorige procedure.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2.1. Overwegende dat artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) als volgt luidt:

"De Minister of diens gemachtigde, kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd bij een in het eerste lid bedoelde overheid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.";

Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van het artikel 62 en 51/8 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de manifeste appreciatiefout; dat zij stelt dat zij wel degelijk nieuwe feitelijke gegevens heeft aangebracht bij haar tweede asielaanvraag, die wat haar betreft duiden op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat zij zich hierbij steunt op de verklaring van haar broer dat de verzoekende partij nog steeds zou zijn gezocht in haar land van herkomst, alsook op een aantal documenten die betrekking hebben op de problemen die de ouders van de verzoekende partij hebben ondervonden in Palestina;

2.2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte op verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing correct lijkt te zijn gemotiveerd waar zij stelt dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen en waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging; dat dit niet tegengesproken wordt door de gegevens van het administratief dossier; dat zij nergens heeft aangeduid in welke zin deze documenten moeten aanzien worden als een 'nieuw gegeven' zoals bedoeld in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat de Raad van State bijgevolg niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering tot schorsing,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Artikel 3.

Bevolen wordt de onmiddellijke tenuitvoerlegging van dit arrest.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf april tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.